

UZASADNIENIE

M. Z. w pozwie z dnia 6 grudnia 2019 roku, skierowanym przeciwko P. B., wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zobowiązanie pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 200.000,- zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2019 roku oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód podniósł w uzasadnieniu pozwu, że strony w styczniu 2019 roku zawarły umowę, na mocy której powód dał pozwanemu pieniądze w kwocie 200.000,- zł, zaś pozwany zobowiązał się do systematycznego pomnażania wpłaconego kapitału, całość pieniędzy miała być zaangażowana na giełdzie.

Po 30 dniach od zawarcia umowy pozwany zapewniał powoda, że zysk został wypracowany i należna powodowi kwota po odjęciu prowizji, wynosi 360.000,- zł. Pozwany nie zwrócił jednak powodowi żadnej kwoty, nawet zainwestowanych 200.000,- zł, co wskazuje na to, że pozwany wykorzystał pieniądze powoda na cele inne niż inwestowanie na giełdzie.

(pozew k. 4-13)

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2019 roku Sąd oddalił wnioski powoda o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o udzielenie zabezpieczenia.

(postanowienie k. 82)

Przewodniczący zarządzeniem z dnia 5 lutego 2020 roku stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym.

(zarządzenie k. 88)

Pozwany na rozprawie w dniu 12 maja 2021 roku wniósł o oddalenie powództwa.

(e-protokół k. 157)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Strony w dniu 9 stycznia 2019 roku zawarły umowę, na mocy której powód dał pozwanemu pieniądze w kwocie 200.000,- zł, zaś pozwany zobowiązał się do systematycznego pomnażania wpłaconych pieniędzy na koncie brokera. Pozwany miał dolożyć wszelkich starań, aby wyniki były jak najlepsze, nie gwarantując jednak zysku. Spodziewany zyski po 30 dniach od chwili zawarcia umowy miał wynieść 80% od wpłaconych 200.000,- zł. Pozwany miał inwestować na giełdzie surowcowo-walutowej (...).

(umowa k. 21, zeznania stron e-protokół k. 158)

Pozwany do chwili zamknięcia rozprawy nie zwrócił powodowi kwoty 200.000,- zł, twierdząc że operacje giełdowe nie tylko nie przyniosły zysku, ale finalnie zostały stracone w wyniku tych operacji.

Powód pismem z dnia 6 czerwca 2019 roku wezwał pozwanego do zwrotu wpłaconych 200.000,- zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Pozwany pokwitował odbiór tego pisma w dniu 14 czerwca 2019 roku.

Powód w dniu 8 lipca 2019 roku złożył w Prokuraturze Rejonowej Ł. zawiadomienie o możliwości popełnienia przez pozwanego przestępstwa oszustwa na swoją szkodę przez niewpłacenie sumy 200.000,- zł na rachunek maklerski i tym samym zaniechanie zainwestowania pieniędzy na giełdzie.

(pismo k. 75, potwierdzenie odbioru k. 77, zawiadomienie k. 78-81)

Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, zgodnie z którymi czynił starania, aby osiągnąć zysk z otrzymanych od powoda pieniędzy, jako że są one li tylko gołosłowne.

Podkreślić należy, że gdyby faktycznie pozwany wpłacił pieniądze powoda na rachunek brokera, a następnie, gdyby środki te były inwestowane na giełdzie, to nic nie stało na przeszkodzie, aby pozwany przedstawił w toku procesu dowody z dokumentów w postaci np. potwierdzeń przelewów, czy też potwierdzeń operacji (transakcji) giełdowych.

Pisemne zeznania świadków nie miały żadnej mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady, jak i wysokości jest usprawiedliwione.

Strony zawarły umowę nienazwaną, zgodnie z zasadą swobody umów (art. 353¹ k.c.), na mocy której pozwany zobowiązał się „dolożyć wszelkich starań”, aby powód otrzymał zysk z przekazanych pozwanemu pieniędzy.

Pozwany, wbrew treści art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie udowodnił, że dolożył jakichkolwiek starań, aby zrealizować cel, dla którego powód zawarł z pozwanym umowę, w wyniku której przekazał mu sumę 200.000,- zł.

Jest niesporne, że sumę tę pozwany otrzymał, natomiast nie wykonał swojego zobowiązania z umowy, wskutek czego wyrządził powodowi szkodę w mieniu w wysokości 200.000,- zł.

W tym stanie rzeczy, Sąd na podstawie art. 471 k.c. orzekł jak w pkt. 1. sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 w zw. z art. 455 k.c. od dnia oznaczonego w wezwaniu do spełnienia świadczenia.

Pozwany przegrał sprawę, zatem po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążono go kosztami procesu poniesionymi przez powoda (opłata od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika procesowego).